ผลของการประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ: กรณีศึกษาวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน

THE EFFECTS OF APPLYING COOPERATIVE LEARNING IN TEACHING CHINESE AS A FOREIGN LANGUAGE: A CASE STUDY OF A CHINESE GRAMMAR COURSE

ไพรินทร์ ศรีสินทร[1]
Pairin Srisinthon[1]

[1] อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
[1]Lecturer, Chinese Language Program, Walailak University

บทคัดย่อ

ในศตวรรษใหม่ที่เครื่องมือทางเทคโนโลยีและการสื่อสารพัฒนาไปอย่างรวดเร็วนี้ การเรียนการสอนได้เปลี่ยนจากการยึด “ผู้สอน” มาเป็น “ผู้เรียน” เป็นศูนย์กลาง จำเป็นต้องแสวงหากระบวนการเรียนการสอนให้ทันสมัยตลอดเวลา การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนที่มีชื่อเสียงประเภทหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้รูปแบบนี้สนับสนุนให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มและส่งเสริมให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงประยุกต์ในชั้นเรียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน และสำรวจทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว นอกจากนั้นยังต้องการประเมินผลสัมฤทธิ์หลังจากการประยุกต์ใช้การเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์และการสังเกตในชั้นเรียน หลังจากนั้นได้วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนในข้อมูลเชิงปริมาณ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผลจากการวิจัยพบว่ารายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนได้ประยุกต์ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยให้ผู้เรียนได้แบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มละประมาณ 4-6 คน เพื่อประกอบกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ ศึกษาเนื้อหาบทเรียนและอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น จัดเกมให้เพื่อนเล่น หาคลิปวีดิทัศน์เพื่อนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์จีน ทำแบบฝึกหัดร่วมกันและทำรายงานเปรียบเทียบไวยากรณ์ไทย-จีน หลังจากปรับใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในห้องเรียนพบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือกระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้นของผู้เรียน ยังทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในกระบวนการเรียนและมีทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบร่วมมือ วิชาไวยากรณ์ภาษาจีน นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีน

[1]Corresponding author: pairinxu@gmail.com

ABSTRACT

With the advancement in technology, tools, and communications in the new century, the focus of learning and teaching has moved from a teacher-centered to a student-centered approach. It is important to seek a teaching approach that is suitable for these rapid changes in the world. Cooperative learning is a famous teaching method in learning and teaching foreign languages. It promotes collaborative work among students and encourages them to become active participants in group work. This applied classroom research aims to 1) find out how to process cooperative learning in a Chinese grammar course; 2) explore students' attitudes towards cooperative learning; and 3) to study the effectiveness of the approach as an indicator of student achievement in learning in the Chinese grammar course. Data collection was done through questionnaires, group interviews, and classroom observations. Mean and standard deviation of the quantitative data was analyzed, as well as the content of the qualitative data collected. The findings revealed that Chinese grammar courses applied collaborative learning activities by dividing students into groups of four to six individuals, where they could study content, discuss and exchange ideas, arrange games, and find video clips related to Chinese grammar for their presentation. Groups did this while practicing exercises with their peers and writing a comparative report of Thai-Chinese grammar. In addition, the results showed that a cooperative learning model can stimulate students' interest and enthusiasm. It enhances students' satisfy action with their learning experience, develops skills needed for effective social interactions and significantly improves student achievement.

KEYWORDS: Cooperative Learning, Chinese Grammar Course, Chinese Major's Students

บทนำ

หลังจากที่ผู้วิจัยสอนวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนติดต่อกันมา 2-3 ปี พบว่าการเรียนการสอนผู้เรียนในศตวรรษใหม่ที่มีเครื่องมือเครื่องใช้และการสื่อสารที่ทันสมัยเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตมาก การเรียนการสอนเปลี่ยนจากผู้สอนเป็นหลักมาเป็นยึด "ผู้เรียน" เป็นศูนย์กลาง ทำให้ต้องแสวงหากระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะกับยุคสมัยอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าไวยากรณ์จีนมีลักษณะร่วมของกฎเกณฑ์ที่คล้ายคลึงกับไวยากรณ์ไทย แต่ก็ยังมีส่วนที่แตกต่างกัน จึงจัดว่าเป็นวิชาที่เข้าใจได้ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียนภาษาจีนและต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์ให้เข้าใจ จึงเรียนรู้ได้ดี เมื่อมีโอกาสได้สอนวิชานี้ ผู้วิจัยจึงต้องเตรียมตัวอย่างมากว่าจะทำอย่างไรดี จึงจะทำให้การเรียนรู้ไม่น่าเบื่อและเกิดประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นที่มาของการแสวงหารูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะกับบริบทของผู้เรียนและยุคสมัย

หลังจากได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและรูปแบบการเรียนการสอนต่างๆ พบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่น่าจะเหมาะกับสภาพการเรียนการสอนปัจจุบัน เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่เน้นการปฏิบัติงานเป็นกลุ่มของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนต้องใช้ทักษะทางสังคมในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้ชิ้นงานเกิดผลสัมฤทธิ์ นอกจากนั้นผู้เรียนยังมีพัฒนาการทางสังคมและอารมณ์ผ่านกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว อีกทั้งได้ฝึกฝนทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพในอนาคตด้วย

ดังนั้น ผู้สอนจึงได้คิดประยุกต์ใช้การเรียนการสอนแบบร่วมมือเพื่อจัดกิจกรรมกลุ่มในวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน และศึกษาผลของการประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวว่าเหมาะสมหรือไม่กับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อการเรียนรู้วิชาไวยากรณ์ภาษาจีนของกลุ่มผู้เรียนเป้าหมาย ทั้งด้านทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา คือ เนื้อหาในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาวิจัยในภาคการศึกษาที่ 3/2559 เป็นเวลา 12 สัปดาห์

2. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ที่ลงทะเบียนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน ในภาคการศึกษาที่ 3/2559 จำนวน 91 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเริ่มต้นเมื่อทศวรรษที่ 1970 ในสหรัฐอเมริกา นักวิชาการที่พัฒนาหลักการเรียนรู้รูปแบบนี้ให้แพร่หลายคือ Slavin (1980) เขาเห็นว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือคือการให้สมาชิกกลุ่มย่อยร่วมกันทำภารกิจให้สำเร็จ และได้รับผลงานหรือคะแนนร่วมกันในห้องเรียน ขณะที่ Johnson et al. (2000) มีแนวคิดว่าการเรียนรู้ผ่านกระบวนกลุ่ม ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพส่วนบุคคลหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการประกอบด้วย (1) การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากัน โดยถือว่าทุกคนมีความเท่าเทียมกันและต้องพึ่งพากัน เพื่อความสำเร็จร่วมกัน (2) การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลและการเรียนรู้ต่างๆ (3) การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม โดยเฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกัน (4) การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มที่ใช้ในการทำงาน (5) การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ที่สามารถตรวจสอบและประเมินได้ หากผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้แบบร่วมมือกัน นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาสาระต่างๆ ได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้นแล้ว ยังสามารถพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคมและอารมณ์มากขึ้นด้วย รวมทั้งมีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะกระบวนการต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอีกมาก

Li (2013) ได้ศึกษาการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของนักศึกษาสาขาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรีจำนวน 29 คน ในการเรียนบทเรียนเกี่ยวกับการพบแพทย์และคำศัพท์อวัยวะต่างๆ ในร่างกาย โดยแบ่งกระบวนการวิจัยเป็น 3 ขั้นคือ ขั้นแรก สอนบรรยาย ขั้นที่สองทำงานกลุ่ม กำหนดให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มๆ ละประมาณ 5-6 คน ทำงานสามชิ้น คือ เล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ รายงานรูปประโยคและคำศัพท์ที่ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ ขั้นที่สามคือ ประเมินผลหลังจากนักศึกษาทำงานกลุ่มเสร็จ ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนด้วยการทำงานกลุ่มและสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการสอนด้วยการทำงานกลุ่มที่ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนของตนเองดีขึ้น งานกลุ่มมีความเหมาะสม ไม่ยากไม่ง่ายเกินไป นักศึกษาไม่เคร่งเครียดในการเรียน ไม่วิตกกังวลในการสื่อสารด้วยภาษาจีน

มีความสามัคคีในการทำงาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่มีปัญหาบ้างที่บางคนไม่ให้ความร่วมมือกับการทำงาน แบ่งงานกันทำไม่เสมอภาค ใช้ภาษาไทยในการทำงาน และไม่ตั้งใจฟังกลุ่มอื่นตอนรายงานหรือแสดงหน้าชั้นเรียน แต่ในภาพรวมแล้ว ชอบการเรียนการสอนแบบทำงานกลุ่ม เนื่องจากสมาชิกทุกคนช่วยเหลือกันเรียน ทำให้การเรียนดีขึ้น

Wang (2017) ได้ศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเน้นภาระงานของนักศึกษา ปวส. ชั้นปีที่สองในรายวิชาการพูดภาษาจีนระดับต้นของสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง โดยใช้การสอนแบบให้ภาระงานในกลุ่มทดลอง และสอนอีกกลุ่มด้วยวิธีปกติ จากนั้นได้สังเกตการทำงานกลุ่มของชั้นเรียนกลุ่มทดลองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำรวจด้วยแบบสอบถาม รวมถึงสัมภาษณ์นักศึกษารายบุคคล พบว่าหลังจากสอนจนจบภาคการศึกษาแล้ว นักศึกษาที่สอนแบบให้ภาระงานกลุ่มลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาจีน กระตือรือร้นในการเรียนและห้องเรียนมีบรรยากาศการเรียนที่ดี ประสิทธิภาพในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาเพิ่มขึ้นเพราะได้ฝึกใช้ภาษาจีนสื่อสารในกลุ่มบ่อยครั้ง และยังฝึกให้นักศึกษามีความรับผิดชอบรู้จักทำงานเป็นทีม มีการแข่งขันระหว่างทีม ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ผลการเรียนดีกว่ากลุ่มที่สอนด้วยวิธีปกติ แต่ประสบปัญหาบ้างที่ผู้วิจัยควบคุมเวลาสอนไม่ได้ รู้สึกว่าการสอนด้วยวิธีนี้ใช้เวลามากกว่าเดิม นักศึกษาไม่สามารถทำงานเสร็จทันเวลา นักศึกษาในกลุ่มไม่ได้ทำงานทุกคน ผู้สอนจำเป็นต้องตำหนิและลงโทษนักศึกษาที่ไม่ให้ความร่วมมือ ขณะเดียวกันนักศึกษามักใช้ภาษาไทยในการทำงานแทนที่จะใช้ภาษาจีนตามที่ผู้สอนคาดไว้ ทำให้ผู้สอนซึ่งเป็นชาวจีนไม่ทราบว่านักศึกษาทำงานกลุ่มจริงหรือไม่

Jiang (2015) ได้กล่าวถึงอุปนิสัยการเรียนของนักศึกษาไทย และการปรับการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศให้เหมาะกับบริบทการศึกษาไทย ผู้วิจัยได้มีโอกาสสอนวิชาภาษาจีนทักษะรวมในไทย จึงได้นำการเรียนการสอนแบบร่วมมือไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งและปีที่สอง โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ทำการเรียนการสอนในกลุ่มทดลองด้วยการแบ่งกลุ่มนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อย จากนั้นมอบภาระงานให้แต่ละกลุ่มทำทุกคาบเรียน สิ่งที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นคือ ความต่างทางวัฒนธรรมขณะที่นักศึกษาแต่งประโยค เช่น บางคนแต่งว่า “ประเทศไทยมีทุเรียน ประเทศจีนไม่มีทุเรียน” “ประเทศจีนมีมังกร ประเทศไทยไม่มีมังกร” ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรถือโอกาสสอนความรู้ด้านวัฒนธรรมให้นักศึกษาทราบด้วย นอกจากนั้นยังให้การบ้านเป็นกลุ่ม ท้ายสุดผู้สอนยังประเมินผลการทำงาน ชมเชยกลุ่มที่ทำคะแนนได้ดีที่สุด และให้ตัวแทนกลุ่มที่ทำคะแนนสูงสุดมาเล่าถึงประสบการณ์การทำงานกลุ่มของตน แต่ละสัปดาห์ผู้สอนจะจัดกลุ่มนักศึกษาใหม่ เพื่อไม่ให้ซ้ำซากจำเจ และให้หมุนเวียนสับเปลี่ยนกันทำหน้าที่ในกลุ่ม เมื่อจบภาคการศึกษาพบว่า ผลการเรียนของกลุ่มทดลองดีกว่ากลุ่มควบคุม

Song (2014) ได้กล่าวถึงการนำการเรียนการสอนแบบร่วมมือไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยขอนแก่น เพราะเห็นว่าการเรียนการสอนแบบนี้เหมาะกับคนไทย นักศึกษาไทยชอบเล่นเกม พูดคุยกับเพื่อน ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยกลุ่มนักศึกษาชั้นปีหนึ่งที่เรียนวิชาการอ่านภาษาจีนระดับต้น จำนวน 28 คน กระบวนการสอนคือ แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คนคละความสามารถกัน คนที่เก่งที่สุดเป็นผู้สอนคนอื่น คนเก่งรองลงมาหาข้อมูล คนไม่ค่อยเก่งเป็นคนจดบันทึกหรือทำรายงาน มอบภาระงานให้ทำทุกคาบเรียน และนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนหรือแสดงบทบาทสมมุติ และให้ทำ Pre-test และ Post-test ทุกสัปดาห์เพื่อดูผลสัมฤทธิ์ที่เกิดจากการเรียนการสอนแบบร่วมมือ พบว่าผลการเรียนของนักศึกษาดีขึ้นทุกสัปดาห์ และสัปดาห์สุดท้ายนักศึกษาทำแบบทดสอบทั้งก่อนและหลังเรียนผ่านทุกคน และเมื่อนำผลการเรียนรายวิชาการอ่านของภาคการศึกษาที่หนึ่งที่สอนแบบปกติมาเปรียบเทียบกับภาคการศึกษาที่สองที่สอนแบบร่วมมือก็พบว่าผลการเรียนภาคการศึกษาที่สองสูงกว่า

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือจัดเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นหลัก โดยผู้สอนมีส่วนชี้แนะและมีส่วนร่วม ทำให้การเรียนการสอนภายในห้องมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น งานวิจัยชิ้นนี้จึงได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือของ Johnson et al. (2000) เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนให้นักศึกษามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 3/2559 การวางแผนการเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าว เริ่มด้วยการกำหนดจุดประสงค์ของบทเรียนในด้านความรู้และทักษะกระบวนการต่างๆ กำหนดขนาดของกลุ่มและบทบาทสมาชิกของกลุ่มให้เหมาะสม จากนั้นจึงอธิบายหลักการของการทำงานแบบกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม การช่วยเหลือพึ่งพากัน ชี้แจงเกี่ยวกับการมอบหมายภาระงานให้กลุ่มพร้อมเหตุผลและจุดมุ่งหมายในการเรียน เกณฑ์การประเมินผลงาน ผู้สอนคอยสังเกตการณ์การทำงานร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม และให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสม แล้วประเมินผลการเรียนรู้ด้วยวิธีที่หลากหลายโดยมีสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

- คะแนนทดสอบหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนประมาณ 10 %
- ทัศนคติโดยรวมของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนแบบร่วมมืออยู่ในระดับพอใจมาก

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนในภาคการศึกษาที่ 3/2559 จำนวน 91 คน

2. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ โดยนำกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน และศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนและทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อกระบวนการเรียนการสอนด้วยวิธีดังกล่าว

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบทดสอบซึ่งใช้ประเมินผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนคือ แบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยเลือกมาจากข้อสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ระดับ 3 ในหมวดทดสอบไวยากรณ์ภาษาจีนที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน จำนวน 30 ข้อ

3.2 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 6 ตอน ได้แก่ ความคิดเห็นด้านการจัดแบ่งงานและขนาดของกลุ่ม การวางจุดมุ่งหมายของกลุ่ม ความคิดเห็นต่อการช่วยเหลือแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันในกลุ่ม ความคิดเห็นต่อการทำงานกลุ่มของตน ความเข้าใจเนื้อหาของวิชา และผลลัพธ์จากการทำงานกลุ่ม

3.3 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง โดยมีคำถามหลักและคำถามเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 เก็บข้อมูลเชิงปฏิบัติการประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนจากการออกแบบ สังเกตและมีส่วนร่วม

4.2 เก็บข้อมูลผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนจากแบบทดสอบภาษาจีน จำนวน 30 ข้อ

4.3 เก็บรวบรวมข้อมูลทัศนคติการเรียนรู้แบบร่วมมือรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน จากแบบสอบถาม

4.4 เก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง 2 ครั้ง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์การนำกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือไปประยุกต์ใช้ห้องเรียนวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน

5.2 วิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเพื่อหาประสิทธิผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

5.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยโปรแกรม SPSS 17 โดยใช้มาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert scale) 5 ระดับ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นเตรียมการ (สัปดาห์แรก)

1. วางแผนจัดการเรียนการสอนด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์รายวิชาทั้งด้านความรู้และกระบวนการต่างๆ

2. ผู้สอนอธิบายรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือ แจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ อธิบายขั้นตอนการทำงาน ภาระงานที่มอบหมายให้ทำแต่ละประเภท รายละเอียดของงาน วัตถุประสงค์ที่ต้องบรรลุแต่ละชิ้นงาน เกณฑ์ในการประเมิน เช่น การทำแบบฝึกหัดร่วมกัน การจัดเกมให้เพื่อนในชั้นเรียนเล่น การทำรายงานกลุ่ม

3. นักศึกษาแบ่งเป็นกลุ่มๆ ละประมาณ 3-6 คน ด้วยการคละความสามารถของสมาชิกในกลุ่ม จากนั้นเขียนชื่อสมาชิกพร้อมตั้งชื่อกลุ่ม

4. จัดทดสอบก่อนเรียน เพื่อเตรียมนำผลคะแนนไปวิเคราะห์เปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบหลังเรียน

ขั้นสอน (สัปดาห์ที่ 2-12)

การสอนประกอบด้วยบทเรียนจำนวน 5 บท ได้แก่ คำคุณศัพท์ภาษาจีน คำกริยาวิเศษณ์ภาษาจีน คำบุพบทภาษาจีน ประโยคโครงสร้าง **是**.....**的** (โครงสร้างแสดงการเน้นความระหว่างคำ “shì” กับคำ “de”) โครงสร้างประโยค “**有**” (โครงสร้างแสดงสภาพที่มีหรือดำรงอยู่ “yǒu ”) ประโยคโครงสร้าง “**把**” (โครงสร้างประโยคที่มี “bǎ” ประกอบเป็นบุพบทวลีในภาคแสดง) ประโยคโครงสร้าง “**被**” (โครงสร้างประโยคที่มี “bèi” ประกอบเป็นบุพบทวลีในภาคแสดง) ขั้นสอนใช้เวลาประมาณ 20 นาที แต่ละครั้งผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามเพื่อกระตุ้นความรู้ผู้เรียนในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน จากนั้นจึงอธิบายกฎเกณฑ์โครงสร้างไวยากรณ์ของคำ ลักษณะการใช้คำ เปรียบเทียบระหว่างไวยากรณ์ไทยและจีน การวางตำแหน่งคำในประโยค บางครั้งได้สอดแทรกคำอธิบายด้านวัฒนธรรมจีนลงไปด้วย

ขั้นทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผู้สอนได้ใช้กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือโดยให้ผู้เรียนแบ่งหน้าที่กัน พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน เขียนคำถามเกี่ยวกับบทเรียน แล้วส่งให้ผู้สอนตอบหลังอธิบายเนื้อหาจบ จากนั้นทำแบบฝึกหัดและเฉลยร่วมกัน

ในขณะที่ผู้เรียนทุกกลุ่มทำกิจกรรมรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในห้องเรียน ผู้สอนจะสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม และผู้สอนคอยอำนวยความสะดวกในการเรียน ชี้แนะแนวทางเมื่อผู้เรียนสงสัยหรือเกิดปัญหา

นอกจากนี้ผู้สอนยังมอบภาระงานที่ต้องใช้เวลาค่อนข้างนานในการเตรียมการของแต่ละกลุ่ม ได้แก่

1. การจัดเกมให้เพื่อนเล่น ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเล่นเกมเพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน โดยจัดเตรียมเกมที่สอดคล้องกับเนื้อหาในตำราสำหรับเล่น แล้วให้ทุกกลุ่มจับฉลากเกมที่จะเล่นในสัปดาห์แรกของการเรียน ให้เวลาแต่ละกลุ่มประมาณหนึ่งสัปดาห์เพื่อศึกษาเนื้อหาเกม พร้อมจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับเล่น เนื่องจากผู้วิจัยต้องการฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนของผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ยังอ่อนอยู่ จึงให้ผู้เรียนอ่านและทำความเข้าใจเนื้อหาเกมที่เขียนด้วยภาษาจีน หลังจากได้อ่านและเข้าใจเนื้อหาเกมได้ระดับหนึ่งแล้ว จึงนำมาปรึกษาผู้วิจัยก่อนว่าจะจัดการเล่นเกมอย่างไร เมื่อชี้แจงวิธีการเล่นจนเข้าใจแน่ชัดแล้ว จึงให้กลุ่มผู้เรียนได้จัดเกมให้เพื่อนเล่นในห้อง การประเมินผลคะแนนกลุ่มที่จัดการเล่นเกมมาจากสองส่วน คือ คะแนนจากผู้วิจัย และคะแนนจากเพื่อนกลุ่มอื่น หลังจากผู้เรียนทุกกลุ่มได้เล่นเกมครบแล้ว

2. การหาคลิปวีดิทัศน์ Youtube ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับไวยากรณ์จีนมาฉายให้เพื่อนดู พร้อมสรุปเนื้อหาในวีดิทัศน์ กิจกรรมนี้เริ่มในสัปดาห์ที่ 6 หลังจากเรียนเนื้อหาไวยากรณ์จีนไปได้ช่วงหนึ่งแล้ว ให้แต่ละกลุ่มหาคลิปวีดีทัศน์ไม่ให้ซ้ำกันมาฉายให้เพื่อนดู พร้อมบันทึกในซีดีหรือวีซีดีเพื่อส่งให้ผู้สอน และรายงานขนาดสั้นที่ระบุการแบ่งหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มและบันทึกรูปภาพการทำงานของสมาชิกในกลุ่มแต่ละขั้นตอน การประเมินผลคะแนนมาจากสองส่วน คือ คะแนนจากผู้สอน และคะแนนจากเพื่อนกลุ่มอื่นในขณะดูวีดิทัศน์

3. การทำรายงานเปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาจีนกับภาษาไทย เป็นกิจกรรมกลุ่มที่ต้องใช้เวลาหาข้อมูลค่อนข้างมาก เป็นภาระงานที่เริ่มในสัปดาห์ที่ 6 ด้วยการให้แต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกหัวข้อทำรายงาน จากนั้นกำหนดให้แต่ละกลุ่มใช้เอกสารอ้างอิงเป็นหนังสือไม่ต่ำกว่า 3 รายการ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการค้นคว้าหาเอกสารประกอบการทำรายงานจากห้องสมุด เนื้อหาของรายงานส่วนใหญ่อ้างอิงจากหนังสือหรือข้อมูลจากเวปไซต์ในอินเทอร์เน็ตได้ แต่เนื้อหาส่วนหลังสุดเกี่ยวกับการเปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาจีนกับภาษาไทยต้องเป็นส่วนที่เขียนขึ้นเองจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาที่ค้นคว้ามาของผู้เรียน กำหนดให้ส่งก่อนสอบปลายภาค การประเมินผลมาจากผู้สอน

ขั้นตรวจสอบภาระงาน

1. หลังจากแต่ละกลุ่มทำแบบฝึกหัดเสร็จ สมาชิกในกลุ่มต้องรายงานผลที่เกิดจากการเรียนรู้ ปัญหาที่พบ ตลอดจนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ให้ผู้สอนทราบ

2. ผู้สอนประเมินคะแนนในส่วนของการทำกิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือเป็นคะแนนเก็บ 4 ส่วนคือ คะแนนพฤติกรรมการเรียนในห้อง คะแนนแบบฝึกหัด คะแนนจากการจัดเกมให้เพื่อนเล่น คะแนนการฉายคลิปวีดิทัศน์ Youtube ที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ภาษาจีน และคะแนนรายงานเปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาจีนกับภาษาไทย

3. ในสัปดาห์ที่ 10-12 ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือและสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย

4. ก่อนการสอบปลายภาค ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อนำผลคะแนนมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่าได้มีการจัดประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน โดยให้ผู้เรียนได้แบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มละ 4-6 คนตลอดภาคการศึกษา เพื่อให้ทำกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ได้แก่ การแบ่งกลุ่มกันเพื่ออ่านเนื้อหาบทเรียน จากนั้นจึงอภิปรายพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียน และตั้งคำถามเพื่อให้ผู้สอนตอบหลังอธิบายเนื้อหาจบแล้ว ตลอดจนถึงการทำแบบฝึกหัดเป็นกลุ่มหลังจากศึกษาบทเรียนจบแล้วในแต่ละบท รวมถึงการมอบหมายภาระงานให้ทำร่วมกันเป็นกลุ่มนอกห้องเรียน และนำเสนอผลงานในห้องเรียน ได้แก่ การจัดเกมให้เพื่อนเล่นโดยหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปทุกคาบเรียนภายใน 6 สัปดาห์แรกของการเรียน จากนั้นให้แต่ละกลุ่มหาคลิปวีดิทัศน์เพื่อนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์จีนหน้าชั้นเรียนใน 6 สัปดาห์หลังของการเรียน นอกจากนั้นยังมอบหมายให้แต่ละกลุ่มทำรายงานเปรียบเทียบไวยากรณ์ไทย-จีน

2. เมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาแล้ว ผู้วิจัยได้สำรวจทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนโดยให้ผู้เรียนทำแบบสอบถาม สรุปผลได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นด้านการจัดแบ่งงานและขนาดของกลุ่ม

การแบ่งงานและขนาดของกลุ่ม	n = 86		การแปลผล
	Mean	SD	
1. จำนวนสมาชิกในกลุ่มเหมาะสม	3.95	0.71	มาก
2. แบ่งหน้าที่กันทำงานอย่างเสมอภาค	3.80	0.86	มาก
3. มีการวางแผนการทำงานร่วมกัน	3.73	0.72	มาก
4. มีผู้นำกลุ่มชัดเจน	3.66	0.82	มาก
5. ทำงานตามความถนัด	3.40	0.89	ปานกลาง
6. ทำงานซ้ำซ้อนกัน	2.65	0.95	ปานกลาง
7. ต้องการให้ผู้สอนเลือกสมาชิกให้กลุ่ม	2.23	1.26	น้อย
รวมเฉลี่ย	**3.35**	**1.03**	**ปานกลาง**

ผลจากความคิดเห็นด้านการแบ่งงานและขนาดของกลุ่มพบว่านักศึกษาคิดว่า ค่าเฉลี่ยด้านจำนวนสมาชิกในกลุ่มมีความเหมาะสมมากที่สุด คือ 3.95 รองลงมาคือ แบ่งหน้าที่กันอย่างเสมอภาค 3.80 และอันดับที่ 3 คือมีแผนการทำงานร่วมกัน 3.73 แสดงให้เห็นว่าจำนวนสมาชิกในกลุ่มประมาณ 5-6 คนในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนมีขนาดกำลังพอดี จึงทำให้ทุกคนแบ่งหน้าที่กันได้อย่างเท่าเทียมและได้วาง

แผนการทำงานร่วมกัน ขณะที่ค่าเฉลี่ยในด้านผู้สอนเลือกสมาชิกในกลุ่มกลับได้น้อยที่สุด หมายถึง นักศึกษาไม่ค่อยเห็นด้วยที่จะให้ผู้สอนเลือกหรือกำหนดสมาชิกในแต่ละกลุ่ม

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นต่อการวางจุดมุ่งหมาย

ความคิดเห็นต่อการวางจุดมุ่งหมายของกลุ่ม	n = 86		การแปลผล
	Mean	SD	
1. ทุกคนตั้งใจทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมาย	3.81	0.88	มาก
2. มีเป้าหมายจะบรรลุผลสำเร็จชัดเจน	3.79	0.76	มาก
3. ช่วยกันตั้งเป้าหมายในการทำงาน	3.79	0.86	มาก
รวมเฉลี่ย	3.80	0.89	มาก

ผลค่าเฉลี่ยของการวางจุดมุ่งหมายในกลุ่มอยู่ในระดับมากทุกด้าน แสดงว่านักศึกษาทุกคนมีการกำหนดเป้าหมายไว้ชัดเจน และช่วยกันทำงานให้บรรลุเป้าหมายเป็นอย่างดี โดยด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ทุกคนตั้งใจทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมาย 3.81

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นต่อการช่วยเหลือแลกเปลี่ยนประสบการณ์

ความคิดเห็นต่อการช่วยเหลือแลกเปลี่ยนประสบการณ์	n = 86		การแปลผล
	Mean	SD	
1. สมาชิกช่วยเหลือกันดีทุกคน	3.84	0.88	มาก
2. ทุกคนร่วมกันแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์	3.70	0.79	มาก
3. ช่วยกันสรุปความคิดเห็นในการทำงาน	3.66	0.87	มาก
4. ติดตามผลการทำงานร่วมกัน	3.64	0.91	มาก
5. อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันสม่ำเสมอ	3.63	0.88	มาก
6. ประนีประนอมความขัดแย้งในกลุ่มได้	3.56	0.82	มาก
7. ประเมินผลการทำงานร่วมกัน	3.53	0.83	มาก
รวมเฉลี่ย	3.65	1.00	มาก

ความคิดเห็นต่อการช่วยเหลือแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันในกลุ่ม พบว่าค่าเฉลี่ยของการช่วยเหลือของสมาชิกในกลุ่มอยู่ในระดับสูงสุดคือ 3.84 รองลงมาคือ ทุกคนร่วมกันแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยคือ 3.70 และอันดับ 3 คือ ทุกคนช่วยกันสรุปความคิดเห็นในการทำงานได้ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.66 แสดงว่านักศึกษาร่วมกันทำงานเป็นอย่างดี และช่วยกันสรุปความคิดเห็นในขณะทำงานมีการประนีประนอมความขัดแย้งในกลุ่มได้ดี รวมถึงร่วมกันแก้ปัญหาในทางสร้างสรรค์ คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้อยู่ในระดับมากทุกด้าน ส่วนด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การประเมินผลการทำงานร่วมกัน ได้คะแนนเฉลี่ย 3.53 น่าจะเป็นเพราะหลังจากทำงานแล้ว ไม่ได้มีการสรุปผลการทำงานร่วมกันอีกว่าควรปรับปรุงด้านใดบ้าง เพียงแต่ขอให้การทำงานแล้วเสร็จเท่านั้น

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นต่อการทำงานกลุ่มของตน

ความคิดเห็นต่อการทำงานกลุ่มตน	n = 86		การแปลผล
	Mean	SD	
1. ยอมรับข้อบกพร่องของตนเอง	4.22	0.72	มาก
2. สนับสนุนความเห็นของสมาชิกที่มีเหตุผล	4.10	0.75	มาก
3. รับฟังความเห็นผู้อื่น	4.08	0.70	มาก
4. ปรับตัวให้เข้ากับสมาชิกคนอื่นได้	4.04	0.75	มาก
5. ยอมรับว่าทุกคนเก่งไม่เท่ากัน	4.02	0.93	มาก
6. ชอบช่วยเหลือคนอื่นในกลุ่ม	3.91	0.68	มาก
7. พร้อมเป็นผู้ตามที่ดีในกลุ่ม	3.88	0.75	มาก
8. พร้อมจะเป็นผู้นำที่ดี	3.50	0.74	มาก
9. ชอบทำงานคนเดียวมากกว่า	2.72	1.11	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	**3.83**	**0.90**	**มาก**

ความคิดเห็นต่อการทำงานกลุ่มของตนของนักศึกษาส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ด้านที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ยอมรับความบกพร่องของตนเอง 4.22 ลำดับถัดมาคือคะแนนเฉลี่ยด้านสนับสนุนความเห็นสมาชิกที่มีเหตุผล 4.10 และลำดับที่ 3 คือด้านรับฟังความเห็นผู้อื่น มีคะแนนเฉลี่ย 4.08 ส่วนคะแนนเฉลี่ยที่ได้น้อยที่สุดคือ การชอบทำงานคนเดียว 2.72 สอดคล้องกับผลลัพธ์ของการทำงานที่ยอมรับความบกพร่องของตนเองที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด น่าจะเห็นว่าการทำงานกลุ่มช่วยชดเชยความบกพร่องส่วนตัว

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นในเรื่องความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชา

ความคิดเห็นในเรื่องความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชา	n = 86		การแปลผล
	Mean	SD	
1. แบ่งปันความรู้กัน	3.66	0.92	มาก
2. นำความรู้จากการทำงานกลุ่มมาปรับใช้ในการเรียน	3.65	0.90	มาก
3. การทำงานกลุ่มช่วยให้เข้าใจเนื้อหาวิชาดีขึ้น	3.56	0.84	มาก
4. ค้นพบสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเองจากการทำงานกลุ่ม	3.56	0.84	มาก
5. นำวิธีการเรียนของเพื่อนในกลุ่มมาปรับใช้	3.51	0.87	มาก
รวมเฉลี่ย	**3.58**	**0.88**	**มาก**

คะแนนเฉลี่ยด้านความเข้าใจเนื้อหาของวิชาอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านแบ่งปันความรู้ 3.66 รองลงมาคือ นำความรู้จากการทำงานกลุ่มมาปรับใช้ในการเรียน 3.65 และลำดับ 3 คือ ด้านการทำงานกลุ่มช่วยให้เข้าใจเนื้อหาวิชาดีขึ้นกับค้นพบสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเองจากการทำงานกลุ่มได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.56 แสดงว่านักศึกษาชอบการทำงานเป็นกลุ่ม เพราะสามารถแบ่งปันความรู้กัน

ค้นพบสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเองจากการทำงานกลุ่ม ด้วยการรับผิดชอบงานที่แตกต่างกันไป อีกทั้งสามารถนำความรู้จากการทำงานกลุ่มมาปรับใช้ในการเรียนได้ด้วย ส่วนด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านนำวิธีการเรียนของเพื่อนในกลุ่มมาปรับใช้ได้คะแนนเฉลี่ย 3.51

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นต่อผลลัพธ์จากการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความคิดเห็นต่อผลลัพธ์จากการทำงานกลุ่ม	n = 86		การแปลผล
	Mean	SD	
1. มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น	4.00	0.86	มาก
2. เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล	3.94	0.78	มาก
3. ช่วยให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้ดีขึ้น	3.78	0.85	มาก
4. รู้จักแก้ไขปัญหาดีกว่าเดิม	3.78	0.89	มาก
5. งานประสบความสำเร็จดีขึ้นและเร็วขึ้น	3.76	0.92	มาก
6. มีความสุขที่ได้ทำงานเป็นกลุ่ม	3.74	0.92	มาก
7. มีระเบียบวินัยในการทำงาน	3.70	0.98	มาก
8. ทำงานกลุ่มดีกว่าทำงานคนเดียว	3.67	1.07	มาก
9. ไว้ใจผู้อื่นในการทำงาน	3.52	1.02	มาก
รวมเฉลี่ย	3.77	0.92	มาก

คะแนนเฉลี่ยด้านผลลัพธ์จากการเรียนรู้แบบร่วมมืออยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยคะแนนเฉลี่ยรายด้านมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น 4.00 ด้านการเห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล 3.94 ช่วยให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้ดีและรู้จักแก้ปัญหาดีกว่าเดิม 3.78 แสดงให้เห็นว่าผลลัพธ์จากการเรียนรู้อยู่ในเกณฑ์ดี ทำให้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียนดีขึ้นมองเห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล และการเรียนรู้ประสบความสำเร็จดีและเร็ว รวมถึงประสิทธิภาพการเรียนรู้ก็สูงขึ้นเช่นกัน ส่วนด้านที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ไว้ใจผู้อื่นในการทำงาน 3.52

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 7 ผลวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน

ระดับคะแนน	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Post-test	20.22	85	6.32	.68
Pre-test	16.35	85	5.72	.62

คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (pre-test) ของผู้เรียนเท่ากับ 16.35 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (post-test) คือ 20.22 คะแนน

ตารางที่ 8 ผลวิเคราะห์ค่า Pair Samples Test

Paired Samples Test									
		Paired Differences					T	df	Sig. (2-tailed)
					95% Confidence Interval of the Difference				
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	Lower	Upper			
Pair 1	Post - Pre	3.87059	4.85207	.52628	2.82402	4.91716	7.355	84	.000

คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนต่างจากคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. กระบวนการประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน

จากการวิจัยพบว่ามีการประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือคละรูปแบบกันตามแนวคิดของ Johnson et al. (2000) ในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน โดยให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มกันเป็นกลุ่มละประมาณ 4-6 คน แต่ละคนมีบทบาทชัดเจน เพื่ออภิปรายพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียน และตั้งคำถามเพื่อให้ผู้สอนตอบหลังอธิบายเนื้อหาจบแล้ว เป็นลักษณะการเรียนรู้แบบ LT (Learning Together) รวมถึงการมอบหมายภาระงานให้ทำร่วมกันเป็นกลุ่มนอกห้องเรียน และนำเสนอผลงานในห้องเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนการสอนแบบ GI (Group Investigation) ที่ให้สมาชิกในกลุ่มไปหาข้อมูลแล้วนำมาสรุปผลอภิปรายร่วมกัน นำเสนอหน้าชั้นเรียน เช่น การจัดเกมให้เพื่อนเล่น การเตรียมคลิปวีดิทัศน์เพื่อนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์จีน

2. ทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน

2.1 ด้านการจัดแบ่งงานและขนาดของกลุ่มอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง นักศึกษาเข้าใจหลักการทำงานกลุ่มค่อนข้างดี คะแนนเฉลี่ยรายด้านจัดแบ่งงานและขนาดของกลุ่มสูงสุดคือ จำนวนสมาชิกในกลุ่ม การแบ่งหน้าที่อย่างเสมอภาคและมีแผนการทำงานร่วมกัน เนื่องจากผู้สอนได้อธิบายหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือกันให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน และกำหนดจำนวนสมาชิกที่แน่นอนให้แต่ละกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าจำนวนสมาชิกในกลุ่มกำลังพอดี แบ่งหน้าที่ได้อย่างเท่าเทียมกัน แต่สิ่งที่ผู้เรียนไม่เห็นด้วยมากที่สุดคือการให้ผู้สอนเลือกสมาชิกในกลุ่ม ทำให้คะแนนภาพรวมในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง เป็นสิ่งที่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chayanuwatr (2015) ที่เคยศึกษาเกี่ยวกับการทำงานกลุ่มของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์พบว่าผู้เรียนไม่เห็นด้วยที่จะให้ผู้สอนจัดสมาชิกในกลุ่มให้ แสดงให้เห็นว่าการบังคับควบคุมกระบวนการกลุ่มโดยผู้สอน เพื่อจัดสมาชิกให้มีความสามารถคละกันตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ดีของตะวันตกขัดกับความเคยชินของวัฒนธรรมแบบไทย เนื่องจากผู้เรียนไทยยังชอบที่จะทำงานร่วมกับเพื่อนหรือคนคุ้นเคยมากกว่าทำงานร่วมกับผู้ไม่สนิทสนมกัน ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li (2013) และ Jiang (2015) ที่เคยทำงานเป็นอาสาสมัครสอนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยไทย และวิเคราะห์อุปนิสัยผู้เรียนไทยว่าไม่ชอบตอบคำถามคนเดียว มักช่วยกันตอบเป็นกลุ่ม แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไทยชอบการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าการแสดงความสามารถเพียงคนเดียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Slavin (1980) ที่พบว่าผู้เรียนทั่วไปชอบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากกว่าการเรียนรู้แบบเดิมที่ผู้สอนถ่ายทอดเพียงคนเดียว

2.2 ด้านการวางจุดมุ่งหมายของการทำงานร่วมกัน พบว่าคะแนนเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน แสดงให้เห็นว่า สมาชิกในกลุ่มต่างมีเป้าหมายชัดเจน และช่วยกันทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li (2013) ที่ศึกษาการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานความร่วมมือของนักศึกษาสาขาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านักศึกษาช่วยเหลือกันทำงานให้บรรลุเป้าหมายเป็นอย่างดี มีความสามัคคีในการทำงาน ทำให้การเรียนดีขึ้นหรืองานวิจัยของ Song (2014) ที่ศึกษาการนำรูปแบบการสอนแบบร่วมมือไปใช้ในรายวิชาการอ่านภาษาจีนระดับต้นแล้วพบว่านักศึกษามีผลการเรียนดีขึ้นเนื่องจากมีการวางเป้าหมายชัดเจนในการทำงานให้สำเร็จ

2.3 ด้านความคิดเห็นต่อการช่วยเหลือแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันในกลุ่ม พบว่าค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเข้าใจหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือค่อนข้างดี ทุกคนมีปฏิสัมพันธ์กันในทางที่จะร่วมมือทำงาน ตลอดจนมีทักษะการแก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนการสอนแบบร่วมมือของ Johnson et al. (2000) ที่เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือก่อให้เกิดการร่วมมือเรียนรู้มากกว่าการแข่งขัน เนื่องจากผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน ช่วยเหลือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นข้อมูลและความรู้ต่างๆ และยังสอดคล้องกับองค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งทิศนา แขมมณี (2556) ได้เคยกล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้สมาชิกได้ปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยกันอย่างใกล้ชิด

2.4 ด้านความคิดเห็นต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือในกลุ่ม ด้านที่ได้คะแนนสูงสุด 3 อันดับแรก คือ การยอมรับความบกพร่องของตนเอง สนับสนุนความเห็นสมาชิกที่มีเหตุผล และรับฟังความเห็นผู้อื่น ขณะที่ด้านการชอบทำงานคนเดียวได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด จึงสังเกตเห็นได้ว่าผลการวิจัยมีลักษณะสอดคล้องกัน เมื่อผู้เรียนไม่ชอบทำงานคนเดียว เนื่องจากยอมรับข้อบกพร่องส่วนตัว ย่อมรู้สึกว่าการทำงานหรือเรียนรู้ร่วมกับคนอื่น ช่วยชดเชยความบกพร่องส่วนตัว และพร้อมรับฟังความเห็นผู้อื่นที่มีเหตุผล สอดคล้องกับหลักการหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือของ Johnson et al. (2000) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้ที่อาศัยหลักการพึ่งพากัน เช่นเดียวกับองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ ทิศนา แขมมณี (2556) เคยกล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบนี้ต้องมีการพึ่งพาและเกื้อกูลกัน กล่าวคือ สมาชิกในกลุ่มสำคัญเท่ากัน ต้องคอยช่วยเหลือคนอื่นเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน การรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น สนับสนุนความคิดผู้ที่มีเหตุผล ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลและการมีที่ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนจึงสูงกว่าด้านอื่น

2.5 ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาพบว่า คะแนนเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านแบ่งปันความรู้ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการนำความรู้จากการทำงานกลุ่มมาปรับใช้ในการเรียน และทำให้เข้าใจเนื้อหาวิชาดีขึ้น แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม เพราะสามารถแบ่งปันความรู้ให้กันและกัน ตามทฤษฎีหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือของ Johnson et al. (2000) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้ที่ดีต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อมูลต่างๆ และมีผลวิจัยที่สอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ของ Li (2013) ที่ศึกษาเรื่อง “The Application Research of Task-Based Teaching Method Based onCooperative-Learning in Chinese Elective Course of Thai University –Taking Chanthaburi Campus of Burapha University in Thailand for Example” ที่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการทำงานกลุ่มทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนดีขึ้น เพราะได้รับความรู้ดีกว่าทำงานคนเดียว หรือวิทยานิพนธ์ของ Wang (2017) ที่ศึกษาเรื่อง “The Application and Research of Task-Based Cooperative Study Model in the Oral Chinese in Thailand : An Empirical Study in Phetkasem Management Technological College” พบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารด้วย

ภาษาจีน ประสิทธิภาพในการพูดภาษาจีนดีขึ้น ถือว่าการเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยทักษะการทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เช่นเดียวกับแนวคิดของทิศนา แขมมณี (2556) นักวิชาการไทยที่กล่าวถึงโมเดลซิปปาว่าหมายถึงหลักกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลักการถ่ายโอนความรู้ ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการแลกเปลี่ยนความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการกลุ่ม นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้ความรู้ต่างๆ กว้างขึ้นและลึกซึ้ง ยังพัฒนาทักษะทางด้านสังคมและอารมณ์มากขึ้นด้วย

2.6 ด้านผลลัพธ์จากการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่าคะแนนเฉลี่ยภาพรวมอยู่ระดับมาก โดยด้านที่คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล และประสิทธิภาพการเรียนรู้ดีกว่าเดิม แสดงให้เห็นว่าผลวิจัยสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือของ Johnson et al. (2000) ที่กล่าวถึง การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยฝึกทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงาน สมาชิกในกลุ่มเรียนรู้มองเห็นและยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล สมาชิกในกลุ่มจึงทำงานตามถนัด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้เร็ว และสอดคล้องกับแนวคิดของการเรียนรู้แบบร่วมมือของทิศนา แขมมณี (2556) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าสมาชิกในกลุ่มต้องมีการพึ่งพากัน มีทักษะในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานร่วมกัน อีกทั้งมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน พยายามทำงานเต็มความสามารถเพื่อบรรลุเป้าหมายของกลุ่ม

2.7 การสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายอีก 2 ครั้งหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือเมื่อจบภาคการศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลละเอียดและชัดเจนยิ่งขึ้น พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมหรือภาระงานที่มอบหมายให้ทำ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกม ที่ทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความเครียด ทำให้ได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว เนื่องจากเกมที่จัดให้เล่นนั้น ผู้สอนได้เตรียมเลือกเกมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนให้แต่ละกลุ่มนำไปจัดเกมให้เพื่อนในห้องเล่นการรายงานหน้าชั้นเรียนทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นและกล้าแสดงออก และยังทำให้ผู้นำเสนอต้องกระตือรือร้นที่ต้องศึกษาข้อมูลมาอย่างดี ไม่เช่นนั้นอาจตอบคำถามเพื่อนไม่ได้ ขณะที่การทำรายงานเปรียบเทียบไวยากรณ์จีน-ไทย เป็นการเรียนรู้นอกห้องเรียนที่มีจุดมุ่งหมายฝึกฝนให้ผู้เรียนค้นคว้าข้อมูล และรู้จักการเข้าห้องสมุด ผู้เรียนหลายคนให้ความเห็นว่าทำให้ตนเองได้รู้จักการเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง และทราบว่าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตอาจผิดพลาด ไม่ถูกต้องเท่ากับหนังสือที่ผู้เขียนได้ค้นคว้ามาเป็นอย่างดีก่อนเรียบเรียงออกมา ส่วนการให้แต่ละกลุ่มหาคลิปวีดิทัศน์ Youtube เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาจีนมาเปิดให้เพื่อนดู เป็นการฝึกให้รู้จักคิดวิเคราะห์เพื่อเลือกสรรเนื้อหาที่ตนเองต้องการเรียนรู้ ส่วนใหญ่ผู้เรียนมักเลือกคลิปวีดิทัศน์ที่เข้าใจง่ายมาอธิบายให้เพื่อนฟัง สิ่งที่ผู้เรียนทำนอกเหนือจากที่มอบหมายงานคือ หลายกลุ่มมีแบบฝึกหัดไวยากรณ์ที่เกี่ยวกับคลิปวีดิทัศน์มาให้เพื่อนทำด้วย ทำให้เพื่อนไม่รู้สึกเบื่อ เหมือนได้แข่งขันเกม กลุ่มใดทำคะแนนได้มากกว่าก็มีรางวัลให้ ผู้เรียนเห็นว่าการได้ดู Youtube ทำให้รู้ว่า Youtube มีสื่อการสอนมากมาย ถ้าได้ดูบ่อยๆ ทำให้เข้าใจไวยากรณ์ภาษาจีนได้แน่นอน และผู้สอนมักเสริมคำอธิบายหลังได้ดูคลิปวีดิทัศน์ให้ละเอียดขึ้น ทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นอีกประเด็นอื่นๆ จากการสัมภาษณ์มีหลากหลายประเด็นที่น่าสนใจ เช่น มีผู้เรียนที่เก่งและไม่เก่งอยู่ด้วยกัน ได้ช่วยกันทำงานในกลุ่ม ผู้สอนควรเรียกชื่อคนที่ไม่เคยทำกิจกรรมหน้าชั้นออกมาร่วมกิจกรรมบ้าง และควรติดตามความคืบหน้าของการทำงาน หลังจากมอบหมายงานไปแล้ว เพื่อนที่ไม่ร่วมมือทำงาน ควรลดเวลาทำกิจกรรมอื่นลงบ้าง แต่ภาพรวมแล้ว ผู้เรียนทุกคนเห็นด้วยกับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่แบ่งกันทำงานเป็นกลุ่ม จำนวนสมาชิกในกลุ่ม การมอบหมายภาระงานให้

ทำอยู่ในปริมาณพอดี ไม่มากไม่น้อยเกินไป ทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นมากขึ้น

3. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้จัดให้ผู้เรียนได้ทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียน ปรากฏว่ามีผู้ลงทะเบียนเรียนไวยากรณ์จีนทั้งหมดจำนวน 85 คนจาก 91 คนได้ทำแบบทดสอบ คิดเป็น 93.40% เนื่องจากผู้เรียนบางคนขาดเรียนในวันที่ทดสอบ ผลคะแนนทดสอบก่อนเรียนพบว่าผู้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนผ่านมีทั้งสิ้น 46 คน แต่ระดับคะแนนทดสอบหลังเรียนดีขึ้นกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างเห็นได้ชัด กลุ่มผู้เรียนที่ทำคะแนนผ่านเกณฑ์ 15 (คะแนนเต็ม 30) ในการทำคะแนนทดสอบหลังเรียนมีมากถึง 61 คน คิดเป็น 70.58% โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของผู้เรียนเท่ากับ 16.35 คะแนน คะแนนเฉลี่ยเพิ่มมาเป็น 20.22 คะแนนในการทดสอบหลังเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนแตกต่างจากคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคะแนนทดสอบเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบเฉลี่ยก่อนเรียน ทั้งนี้คะแนนทดสอบหลังเรียนเพิ่มจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนเฉลี่ย 23.67% สูงกว่าที่ตั้งสมมติฐานไว้ 13.67% (สมมติฐานที่ตั้งไว้ก่อนการทดสอบผลสัมฤทธิ์คือ คะแนนทดสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้น 10%) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Song (2014) ซึ่งได้ใช้การเรียนการสอนแบบร่วมมือในรายวิชาการอ่านภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่นและพบว่าผลการเรียนของภาคการศึกษาที่สองที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือสูงกว่าภาคเรียนแรกที่สอนด้วยวิธีปกติ

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนจำนวนมากทำแบบทดสอบหลังเรียนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประโยคโครงสร้าง “把” ไม่ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเรียงประโยคโครงสร้าง “把” ที่มีโครงสร้างซับซ้อนให้ถูกต้อง เนื่องจากประโยคโครงสร้าง “把” เป็นโครงสร้างประโยคพิเศษในภาษาจีนที่ภาษาไทยไม่มีรองลงมาคือ ประโยคโครงสร้าง “被” ซึ่งเป็นประโยคที่ประธานถูกกระทำ เมื่อสัมภาษณ์ผู้เรียนแล้วในส่วนของการเรียนเนื้อหาดังกล่าว ทำให้ทราบว่า ผู้เรียนยังสับสนไวยากรณ์ของประโยคโครงสร้างพิเศษทั้งสองอยู่ จำเป็นที่ผู้สอนต้องเน้นย้ำถึงความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ของโครงสร้างประโยคดังกล่าวให้ชัดเจน ขณะที่ผู้ทำแบบทดสอบหลังเรียนไม่ผ่านส่วนใหญ่คือ ผู้เรียนที่ขาดเรียนบ่อย และไม่ค่อยตั้งใจเรียน ทำให้เรียนเนื้อหาไม่ต่อเนื่อง จึงส่งผลให้ไม่เข้าใจบทเรียน ผู้เรียนบางคนให้ความเห็นว่าไม่เข้าใจคำศัพท์ส่งผลให้ทำแบบทดสอบไม่ได้ ประเด็นนี้ผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนภาษาจีนบางคนไม่เหมาะกับการเรียนภาษา เนื่องจากคิดว่าการเรียนภาษาจีน ใช้วิธีท่องศัพท์อย่างเดียวน่าจะเพียงพอ แต่ความจริงแล้ว การคิดวิเคราะห์มีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีน ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจกฎเกณฑ์และโครงสร้างไวยากรณ์ ประกอบการวิเคราะห์ส่วนประกอบในโครงสร้างภาษาได้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอน นอกจากให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มกันเอง ผู้สอนอาจลองใช้วิธีอื่นในการแบ่งกลุ่มผู้เรียนให้คละความสามารถกัน เพื่อจะได้ผลการวิจัยที่ชัดเจน

2. วิธีการประเมินผลที่ให้ผู้เรียนให้คะแนนเพื่อนด้วยกันนั้น ไม่จำเป็นต้องใช้กับงานกลุ่มทุกชิ้น และต้องแจ้งเกณฑ์การประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนประเมินคะแนนให้เพื่อน

3. การทำงานกลุ่มโดยเฉพาะงานที่มอบหมายให้ค้นคว้าหาความรู้นอกห้องเรียนนั้น ไม่ควรให้มีสมาชิกในกลุ่มมากเกินไป เพราะอาจเกิดการเกี่ยงงานกันทำ จำนวนสมาชิกควรมีประมาณ 2-3 คน ทั้งนี้ต้องมอบหมายงานให้มีความยากพอสมควร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยการนำรูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในรายวิชาอื่น

2. ควรศึกษาวิจัยการใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับกระบวนการเรียนการสอนด้วยวิธีอื่น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ทิศนา แขมมณี. (2556). **ศาสตร์การสอน.** พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Chayanuwatr, A. (2015). How Students Did Their Group Work: A Case Study. **In Languages in Diverse Contexts: Pedagogy and Creativity.** Proceeding of Symposium of International Language & Knowledge S-ILK Unity through Diversity 2015, Nakhon Si Thammarat: Walilak University.

Jiang, X. X. (2015). **The Use of Cooperative Learning in Teaching Chinese in Thailand—In Case of Chanthaburi Occupation College in Thailand.** Master Degree Thesis in Teaching Chinese as the Foreign Language, Guangxi Normal University, China. (In Chinese)

Johnson, D. W., Johnson R. T., & Mary, B. S. (2000). **Cooperative Learning Method: A Meta-Analysis.** Retrieved February 2, 2017, from www.amazonaws.com/academia.edu.documents/33787421/

Li, J. (2013). **The Application Research of Task-Based Teaching Method Based on Cooperative Learning in Chinese Elective Course of Thai University – Taking Chanthaburi Campus of Burapha University in Thailand for Example.** Master Degree Thesis in Teaching Chinese as the Foreign Language, Guangxi University, China. (In Chinese).

Slavin, R. E. (1980). **Review of Educational Research: Cooperative Learning.** Retrieved February 2, 2017, from www.rer.sagepub.com/content/50/2/315.refs.html

Song, J. (2014). **A Study on theImplementation of Cooperative Learning team in Thailand Khonkean University' Chinese's Teaching.** Master Degree Thesis in Teaching Chinese as the Foreign Language, Zhejiang University, China. (In Chinese)

Wang, J. (2017). **The Application and Research of Task-Based Cooperative Study Model in the Oral Chinese in Thailand: An Empirical Study in Phetkasem Management Technological College.** Master Degree Thesis in Teaching Chinese as the Foreign Language, Chongqing University, China. (In Chinese)